3. En annan galning trodde ock Mitt hår af silke wara; Min hals, han sade, wore giord Af alabaster bara. En gammal löjlig kärleksnarr Skrek i sin djupa smärta, Då han af mig utskrattad blef: "Du har ett stenhårdt hjerta!"

4. Den täckaste bland gracerna, Som sköna Venus tjena, I fågring, sad' man, war ett noll Emot mig, stackars Lena, Som, utan både far och mor, I herrgårdstjenst är stadder Hos samma rika brukspatron, Som wid mitt dop stod fadder.

5. Den ene narren på min hand Wäl tusen kyssar tryckte; Den andre sakta uti kjoln Mig tätt och ofta ryckte; I kinden mig den tredje nöp Och ropte: sköna blomma! Du är för landet alltför täck, Du bör till staden komma.

6. På knåna många föllo ned Och sade till min åra, Att jag som drottning wore wärd Att diademet bära, Att som gudinna hyllning få Af alla manspersoner, Och att tillbedjas öfwer allt, I kojor och på throner.

7. Kort sagdt: jag bara dylikt snack Af stadsbo'rna fick höra; De allting annorlunda se, An wi på landet göra; Och skälet dertill will jag nu I tysthet er berätta: Det wäller ögonen af glas, Som de på näsan sätta.

En större samling **Wisor** och **Historier**, både med och utan träsnitt, säljas å J. A. Björks Boktryckeri i Jönköping.

GS 744

14. Se gingo till läffaren, bäfver och tyft, Af blemmande dåggar omhwiftad. Det flog hennes hjerta, der gläbbe deß munb, Det blef hennes oftuls, i frefflefens flunb, Os grymt och så nesligt förgiftad.

15. Os fnart drefkängarne tunbromfring Se wiftnade blommorna fröbbe, Mar Aldans munterhet redan fin fos, Till ins förbleknade finbernas rös, Och elden i ögonen döbbe.

16. Mäder rägen begynte för sommarens flägt Ej gulnade wägor sig häftwa, Och förskären, rednande, bäda fin höft, Os fwäbbe hos Aldan deß flotrunba bröft, Och rödorna blefwo för finäfwa.

17. Mäder lian gick fram öfwer ängar och fält, Os unberlig Aldan sig fände; Och när öfwer marferna höftwinden drog, Och regnflyren Aftot uti rägflubben flog, Hon dölde ej mer sin elände.

18. Deß faber, en hård, obemeffelig man, Mäl blemmande dåggar omhwiftad. Det flog hennes hjerta, der gläbbe deß munb, Der blef hennes oftuls, i freffelens flunb, Os grymt och så nesligt förgiftad.

19. Han fnobbe deß yfwiga hår om sin hand, Os grymt war hans fäderneskäbe. Hår halp ingen flagan, hår halp ingen bön; Han flog henne. Huben, så hwit och så skön, Den blöbbe, den fwed och den fwäbbe.

20. Han dref henne ut i en follwart natt, Det fring henne formarne riuta. Hon flattrar de ibrunwäfta ellpporna opp, Och trefwar till Galfenfrelns port i der hopp, Att rädd för sin illande njuta.

Twenne nya och mycket wackra

Wisor.

Den Första:

Prestens dotter i Taubenhain.

I Kyrkoherdens trädgård wid Taubenhain 2c.

Den Andra:

Lenas äfwentyr i Staden.

Jag länge önskat att till sta'n Få komma 2c.

Jönköping,
tryckt hos J. A. Björk, 1854.

Den Första:

I Kyrkoherdens trädgård wid Taubenhain
Går ett af de nattliga spöken. Det pustar så
ångsligt wid löfsalens fot, Det raßlar och praß-
lar och spjernar emot, Likt dufwan, som gripes af
höken.

2. Wid groddammen smyger om natten ett
bloß, Som sorgeligt flammar och skiner; Der
har ingen wäxt hwarken rot eller hägn, Ej nå-
gonsin faller der dagg eller regn, Blott winden
der klagande hwiner.

3. Herr Pastorens dotter i Taubenhain Stod
en gång i flor som en blomma; Och menlös war
flickan och wacker hon war. En mängd af friare
alla dar Till henne i Prestgården komma.

4. Och der bortom bäcken, på kullen ett slott
Ser ner öfwer byen i dalen. Det prålar så
präktigt med rikdom och smak; Som speglar
deß fönster, som stål är deß tak, Som glänsande
silfwer portalen.

5. Der lefde en herre i sus och i dus: Von
Falkenstein, säger min saga. Åt slottet såg
jungfrun beständigt på sned, Beständigt slog
hjertat, när ungherren red I lysande rustning
att jaga.

6. På silkeslent papper till henne han skref,
Omrandadt med gyllene kanter; Han sände,
infattad i perlor och guld, Sin bild uti hjert-
form, så nyter och huld, Derjemte en ring med
demanter:

35. Hon uppref med blodiga fingrar en graf
Wid dammen inunder en backe. "Der hwila i
Gud, min olycklige son! Der hwila för alltid
från jemmer och hån! Från steglen mig kor-
parne hacke!"

36. Och detta är blosset, som, sorgligt och
hemskt, Wid groddammen flammar och skiner;
Der har ingen wäxt hwarken rot eller hägn.
Ej någonsin faller der dagg eller regn, Blott
winden der klagande hwiner.

37. Från galgbacken högt, bakom trädgår-
dens mur, Och högt ibland steglen och hjulen,
Ser hennes dödskalle ännu från en stång —
Ser ner öfwer grafwen, blott tre qwarter lång
— Så dyster, så tom och så mulen.

38. Der smyger en skugga, så sorglig och
blek, När nätterna steglen beträcka, Från galg-
backen neder till groddammens strand, Will
släcka den lilla oroliga brand — Och suckar,
och kan den ej släcka.

Den Andra:

Jag länge önskat att till sta'n Få komma och
der skåda, Hwad lefnadssätt, hwad mod och
ton Bland stadsfolket plär råda. Men kors!
hwad jag förwånad blef, Då jag dem hörde
pladdra Ett språk, till hälften Swenska blott,
Och idel lappri sladdra.

2. Twå stjernor påstod en sig se I mina
ögons ställe, Och som en ros jag blomstrade,
Skrek högt en annan sälle: Den tredje jemrade
sig swärt, För det jag honom sårat, Och med
mitt ögas hwassa pil Hans hjerta genombårat.

28. "Så gå då och tag tåg en adelig fru,
Förfrädlig Fall blaben sig wånda. Gud höre,
Gud le och Gud döme oß nu! Ja, mätte en
usling, så nedrig, som du, Sin adliga ätting en
gång fånda!"

29. "Så fänne du, nidling! hur rollig det
är, Förtwifla om ära och lycka. Gör då på
din Familja lefnad ett flut, Och tafande dig
genom rinnlingen flyt, Och le'n må dig dieflar-
ne fryda!"

30. Hon rypte förfärdigt, men famlade fig;
Se'n lpzang hon förtwifla tillbaka, Stand
tönen och rifflar, med bläbande hål, Förfärd
och förwitrad till finnen och fäl, Sem harmen
och tlandet fafa.

31. "Swartrån nu, hwartrån, o barmhertige
Gud! hwartrån det på jorden mig wånda?"
Förlorad, förtwifla till beder och hopp, Hon till
den olycklig trädgården lopp, Att gråta på liftmet
en ånda.

7. "Roferte! är dem fomma och riva och
gå, Haf mod att ge foragen är alla. Fånga hägre
är lotten, som dig är beskärd. Sig trot jag den
fattige ribbare wärd, Som bönder och goss
fan befalla."

8. "Jag önskade gerna med dig ett par ord
I hemlig förtroligher yrdåa. Jag wånta så
höra mitt öde af dig: Som — frusta för in-
ter, förtro dig är mig; Som, är mig i afton
dig rådsa."

9. I aften, wid månnatt, för wastelens
ånng, I hwerdåren nedan om hagen, Är näs-
tergal-hanen då ådar fin brud Med färlefens
ömma, förtrolände ljud, Som, är mig en flit-
ma beträgen!"

10. Jan fom, i fin pryda klängkappa fwept,
Jan fom wid den mörkfäte stunden. Jan ömg
fig, omgiordad med wapen och hjul, Så tyst
som en fjäder — så tyst ömg han ur, Och gaf
någa ämulor är hunden.

11. Och wastelen flog sina gåda flag I
hwerdåren nedan om hagen. Är näsregalha-
nen då ådar fin brud Med färlefens ömma,
förtrolände ljud, Som flidan. — Jan blef ej
bedragen.

12. Jan wigte, att wågen med swefjulla ord
Till åra och hjerta fig lera. Sen äfjande aftrid
så lättrogen är. Jan wigte att med sina ömma
begär Sen qwinliga swaghetten tera.

13. Jan fwor henne troher så heligt och
dyrt; Jan wigte så tifftigt fig flicka, Att hyru
hon förbe och hyru hon brann, Belef hon öf-
wertunnen, och åter fwor han: "Det fall icke
ångra dig, flicka!"